

◄ **پایان فصل** ►

هلندی‌ها خودشان از همه بهتر می‌دانند که در این تیم آرامش وجود ندارد. در این تیم همیشه دودستگی و مشاجره وجود داشته است. اما فن مارویک جوری این مجموعه را سر و سامان داده که تا اینجای کار را با موفقیت پشت سر گذاشته‌اند. آنها حالا باید با اروگوئه بازی بکنند و می‌دانند به اولین فینال‌شان بعد از ۱۹۷۸ نزدیک هستند. مربی ۵۷ ساله هلند می‌گوید: «اگر واقعاً می‌خواهید چیزی را به دست بیاورید باید عمیقاً به آن ایمان داشته باشید. گفتش راحت است

◄ مهدی احمدی

اروگوئه مهمان ناخوانده مرحله نیمه‌نهایی است. اگر انگلستان کمی قوی ظاهر می‌شود، شاید حالا شاهد حضور نماینده امریکای جنوبی در این مرحله نبودیم. رسیدن به همین مرحله هم برای اروگوئه یک دستاورد بزرگ تلقی می‌شود و بی‌شک در حضور آلمان و اسپانیا و هلند، چهارم شدن سرشکستگی نیست، آن هم برای تیمی که نه رونبی در ترکیبش دارد، نه داوید ویا و نه شوان اشتایگر؛ به راستی چه عاملی باعث حضور اروگوئه در این مرحله شده است؟

◄◄◄

اروگوئه نسبت به سال‌های قبل تیم یکدستی‌تری به نظر می‌رسد. در تیم فعلی خبری از الوارو رکوبا و پابلو گارسیا که در میلان و اینتر بازی می‌کردند، نیست. تنها بازیکن این تیم که لقب ستاره با قد و قیوارش همچوانی دارد، دیه‌گو فورلان است که بی‌شک در مقایسه با رکوبا کهنام و نشان‌تر است. لوئیس سوارز و مولزرا هم شاید در سال‌های آینده تبدیل به ستاره شوند اما فعلاً با این لغت فاصله دارند. ستاره اروگوئه‌ای‌ها، واژه «تیم» است. این واژه در بازی اروگوئه تجلی خاصی دارد.

فوسلیه را به خاطر می‌آورید؟ او همان مدافع راست ضعیف پورتو است که در بازی با آرسنال در لیگ قهرمانان اروپا حداقل روی چهار گل از پنج گلی که پورتو دریافت کرد، مقصر بود و با سدد نفوذناپذیری که امروز در اروگوئه می‌بینیم فاصله بعدی دارد. این در حالی است که او در پست دفاع چپ که تخصصی در آن ندارد به کار گرفته می‌شود. دیه‌گو لوگانو آرام‌آرام وارد دهمین سال بازی‌اش در تیم ملی می‌شود اما تیمی بزرگ‌تر از فترباچچه خواهان جذبی نبوده است. دیه‌گو هر پز هم وضعیتی مشابه کاپیتان تیم دارد. ریوس و آلوارو فرناندز و دووبرای تیم هم تا این لحظه دستاوردی بزرگ‌تر از این تورنمنت نداشته‌اند. درباره ویکتورینو و آندرس اسکوتی گفتن این نکته الزامی است که هنوز پایشان به اروپا باز نشده. حتی در همان امریکای جنوبی هم این دو در تیم‌های متوسطی بازی می‌کنند.

در سمت مقابل بازیکنان اسم و رسم‌دار (و البته نه ستاره) زیادی پشت خط هستند. والتر گارگانو و سباستین اگورن که از هافبک‌های دفاعی خوب لیگ‌های خود هستند، روی نیمکت می‌نشینند و از دیدن بازی ریوس و برز لذت می‌برند. مارتین کاسرس بازیکن یوونتوس و بارسلونا اندکی کند است و همین موضوع باعث می‌شود اسکوتی و ویکتورینو به جای او در ترکیب اصلی بازی کنند. ایناسیو گونزالز بازیکن والنسیا تنها مقابل فرانسه بازی کرد. آبرئو که هیچ مربی‌ای جرات تعویضش را هم نداشت، الان به راحتی روی نیمکت می‌نشیند و در اندک دقایقی که به زمین می‌آید آنقدر به آب و آتش می‌زند که شاید برای بازی بعدی فرصت

هلند با آرامش و انضباط فینالیست می‌شود

اما اینکه واقعاً بخواهید به آن عمل کنید چیز دیگری است.» این مربی که قبلاً در فاینورد کار می‌کرد بعد از مسابقات یورو جانشین مارکو فن باستن شد تا دو چیز را در تیم ملی هلند درست کند؛ اول جنگ‌های داخلی را تمام کند و دوم اینکه خط دفاعی تیم را مستحکم کند چرا که به نظر می‌رسید مشکل اصلی هلند در یورو دفاعش باشد. این تیم نه‌تنها بهترین تیم هلندی که در رقابت‌ها حضور داشته نیست، بلکه حتی فوتبال جذابی هم ارائه نمی‌دهد، اما بازیکنانش

در تمام خطوط فوتبال یکدستی ارائه می‌دهند. وسلی اشاندر آنقدر در خدمت تیم بازی می‌کند که از کریستیانو رونالدو و مسی، بهترین بازیکنان اروپا در سال‌های اخیر پیشی گرفته است. او که یکی از ارکان اساسی قهرمانی اینتر در لیگ قهرمانان اروپا بود، تبدیل به بازیساز در فوتبال مدرن شده است، به طوری که نمی‌توان گفت این بازیکن مهاجم است یا هافبک. او هم در تیم باشگاهی‌اش فن مارویک گذشت عالی بازی کرد و هم در جام جهانی وقتی

اروگوئه؛ متفاوت‌ترین تیم مرحله نیمه‌نهایی

دریغ از زدن دو گل مشابه



تایارس می‌دانست هفت بازی در آفریقای جنوبی دارند، باز هم این کار را می‌کرد یا نه. از این دست بازیکنان زیاد هستند. خورخه مارتینز در یوونتوس بازی می‌کند اما نظر تایارس را جلب نکرده. تعدادی از بازیکنان قدیمی تیم مانند زالایتا، پابلو گارسیا، پاندینی و کارلوس دیگو هم که به کل جایی در تفرکات تایارس ندارند.

حالا این مورد را فقط و فقط با تیم‌های حاضر در این مرحله مقایسه کنید؛ آلمان که ۱۸۰ درجه متفاوت است. کلوze، پودولسکی و گومز فصل

جام جهانی ۱۵

◄ **چیسون بک-تکرات** ►

تیمی است. درک کویت از اینکه پشت سر فن‌پرسی بازی کند راضی نیست و خود فن‌پرسی هم با بازی کنار اشنانیدر مشکل دارد. او همچنین از اینکه در بازی‌ها تعویض می‌شود احساس ناراضیتی می‌کند. در یومل که سرکش‌ترین بازیکن در تیم فن باستن بود و تهدید کرده بود که از بازی‌های ملی کناره‌گیری می‌کند اکنون تحت رهبری پدرزش کمی مطیع‌تر به نظر می‌رسد. آنچه مشخص است این است که با اینکه فن‌مارویک تا اینجای کار موفق بوده اما برای قهرمانی باید هم دودستگی را در تیم از بین ببرد و تیم را به آرامش برساند و هم انضباط را به تیم دیکته کند.

فینا گل اول بازی برزیل را به اسم او ثبت کرد و الان با چهار گل جزء بهترین گلزنان جام است. حضور بازیکنانی از این دست چیزی است که انگلیس فاقد آن بود. با اینکه فوتبال در لیگ برتر انگلیس بسیار پیشرفته است اما به یاد داشته باشیم که در ک کویت، جانی هیتینگا، نایجل دو یونگ و رایبن فن‌پرسی در همین لیگ بازی می‌کنند و در تیم‌های باشگاهی‌شان نقش اساسی داشتند. دیگر مشکل اصلی فن مارویک در استفاده از این بازیکنان نداشتن انضباط شخصی و

به فن‌مارویک حق داد که اگر امثال اویر و ماتیسن را دعوت نمی‌کرد، باید به فیلیپ کوکو و فرانک دی‌بوئر دستیاران خود در خط دفاع باکی می‌داد.

◄◄◄

هیچ تیمی به اندازه اروگوئه توان تغییر تاکتیک ندارد. البته این را می‌توان تا حدی به ذات فوتبال اروگوئه ربط داد. آنها همواره بازیکنان چندپسته خوبی داشته‌اند. اروگوئه در پنج بازی خود از بیش از هفت سیستم متفاوت استفاده کرده است. در خط دفاع در بازی با فرانسه دفاع سه‌نفره و پنج‌نفره را امتحان کردند. در سایر بازی‌ها هم به اقتضای شرایط بازی، در دفاع با چهار یا پنج بازیکن بازی کردند. با حضور آچارفرانسه‌هایی مثل ماکسی پریرا، الوارو پریرا، فوسیلیه و ویکتورینو تغییر تاکتیک در خط دفاع کار چندان سختی برای تابارس به نظر نمی‌رسد.

خط میانی و حمله آنها هم چرخش و گردش عجیبی داشت. سخت می‌توان بازیکنی را در این تیم مهاجم کلاسیک، هافبک راست یا هافبک چپ نامید. آنها هافبک خلاق و پاسور خوبی ندارند که مهاجمان را تغذیه کند. به همین دلیل فورلان در زمان‌های زیادی از بازی به عقب بازمی‌گردد تا نقش یک شماره ۱۰ را ایفا کند. این جابه‌جایی در مورد کاوانی بیشتر و برای سوارز کمتر دیده می‌شود. کاوانی مهره کارگر اروگوئه در حمله است و نقشی انکارناپذیر در فاز تهاجمی تیم تابارس دارد. سوارز هم علاوه بر اینکه گلزن خوبی است، مدافعان حریف را قعب نگه می‌دارد و باعث می‌شود هیچ تیمی نتواند با تمامی نفرات روی دروازه اروگوئه خیمه بزند.

تجلی و نمود تنوع تاکتیکی اروگوئه روی گل‌هایی است که می‌زند. برخلاف آلمان و اسپانیا که بیش از نیمی از گل‌هایشان به یک شکل به ثمر رسیده، اروگوئه حتی دو گل مشابه هم ندارد. شوت از راه دور، ضربه پنتالتی، ضدحمله، ضربات آزاد، ارسال از کناره‌ها، استفاده از خلاقیتهای فردی و… برای آنها چگونگی گل زدن و رسیدن به دروازه حریف مهم نیست. تنها نکته مهم رسیدن به دروازه است. در بازی با هلند سوارز به دلیل حرکت شجاعانه‌اش در بازی مقابل غنا محروم است و احتمالاً آبرئو به جای او بازی خواهد کرد. با حضور او شاید باز هم بتوان گل‌های متفاوت دیگری هم دید. البته بازی کردن آبرئو تنها یک حدس و گمان است. اروگوئه و تابارس تا این لحظه غیرقابل پیش‌بینی بوده‌اند و ممکن است در آخرین لحظات یک انتخاب عجیب دیگر در ترکیب اصلی قرار بگیرد.

◄ **اظهار نظر ووی** ►

بازی با برزیل را فراموش کرده‌ایم

فن مارویک سرمربی هلند در آستانه رسیدن به افتخاری بزرگ قرار دارد. او در صورت پیروز کردن تیمش در بازی امشب، پس از ۳۲ سال هلند را به فینال جام جهانی خواهد رساند. به همین دلیل سرمربی هلند از بازیکنان تیمش خواسته پیروزی تاریخی مقابل برزیل را فراموش کنند و با تمرکز کامل آماده بازی با اروگوئه شوند: «بله ما پیروزی به‌ایماندنی مقابل برزیل به دست آوردیم اما حالا وقتش است که فقط به بازی با اروگوئه فکر کنیم. آنها یک تیم خطرناک هستند که من چند بازی‌شان را دیده‌ام و می‌دانم چه خصوصیاتی دارند.» فن مارویک خوشحال است که بازیکنان هلند دور از کشور خود باید بازی حساس امشب را انجام دهند: «من می‌دانم مردم هلند چه شوقی برای بازی امشب دارند و خوشحالم که بازیکنانم از این جو جالب دور هستند چون می‌توانند با تمرکز بهتری مقابل حریف به میدان بروند.» سرمربی هلند در پاسخ به خبرنگاری که بابت غیرمنتظره این تیم به روسیه در یورو ۲۰۰۸ را یادآوری کرده، می‌گوید: «بله ما در آن جام طوری ظاهر شده بودیم که همه انتظار داشتند هلند را در فینال ببینند.»



◄ **گفتگوی** ►

گفت‌وگوی سایت فیفا با رئیس فیفا و رئیس جمهور آفریقای جنوبی فوتبال «مدرس به زندگی» است

ژاکوب زوما رئیس جمهور آفریقای جنوبی به کمک سب بلاتر رئیس فیفا دیروز در مراسمی فستیوال «فوتبال در جست‌وجوی امید» را در شهر الکساندرا افتتاح کردند. این دو شخصیت بانفوذ می‌دانند این طرح بدیع تا چه اندازه به افراد علاقه‌مند و مستعد فوتبال کمک می‌کند و به درستی به همین دلیل پس از کلی تشکر در گفت‌وگوی کوتاه با سایت فیفا توضیحات بیشتری بر زبان آوردند.

– **فستیوال «فوتبال در جست‌وجوی امید» برای آفریقای جنوبی چه معنایی دارد؟ زوما:** درست است که جام جهانی آفریقای جنوبی را تحت تاثیر قرار داده اما در الکساندرا اتفاق بزرگ‌تری رخ می‌دهد؛ فستیوال فوتبال در جست‌وجوی امید. ما و همه تماشاگران این رویداد بزرگ تا مدت‌ها نام الکساندرا را از یاد نخواهیم برد. این نمایشگاه بزرگ برای پیر، جوان و خلاصه همه اقشار ملت آفریقای جنوبی است.

– **آیا جام جهانی و «فوتبال در جست‌وجوی امید» به ارتقای سایر کشورهای قاره آفریقا هم می‌انجامد؟**

امیدوارم چنین اتفاقی رخ بدهد. به هر حال جام جهانی و این فستیوال تنها جنبه تبلیغاتی ندارد و می‌تواند امید را به آفریقایی‌ها هدیه کند. طرح مورد اشاره به مردم نیازمند کمک می‌کند. خوشحال می‌شوم طرح «فوتبال در جست‌وجوی امید» را در سراسر قاره سیاه عملی بینیم.

– **می‌توانیم ادعا کنیم افتتاح فستیوال یکی از اهداف فیفا در جریان برگزاری جام جهانی ۲۰۱۰ بود؟**

بلاتر: بله. روز بزرگی را پشت سر گذاشتیم چون بالاخره فرصت یافتیم از طریق رسانهای کردن پروژه اهدافمان، بزرگی کار و گرد آوردن مردم سراسر جهان زیر یک سقف را توضیح بدهیم. می‌توان از طریق فوتبال به سلامت و آموزش رسید. در فاصله چهار بازی مانده تا پایان تورنمنت، فرصت بهتری برای افتتاح فستیوال «فوتبال در جست‌وجوی امید» وجود نداشت. تقارن جام جهانی و آغاز به کار این فستیوال را به فال نیک می‌گیریم.

پس-چشم‌انداز مثبتی ترسیم می‌کنید؟

البته. ایده ما فقط به درد جام جهانی نمی‌خورد بلکه به سود کل فوتبال است. رئیس‌جمهور آفریقای جنوبی خیلی جذاب‌تر از من درباره پروژه‌های مشابه صحبت خواهد کرد. از وقتی به دنیای فوتبال پرتاب شدم، این ورزش را چیزی فراتر از شوت دیدم. به اعتقاد شما فوتبال آدم‌ها را به هم نزدیک می‌کند و به نظر من در نقش مدرسه زندگی اصول پایه اجتماعی (انضباط و احترام) را رواج می‌دهد. موظفید نه فقط داخل و خارج از زمین بلکه در محیط کار و خانه این دو فاکتور را رعایت کنید. نقش اجتماعی و فرهنگی در همه شئون زندگی اهمیت زیادی دارد. آرزو دارم روزی فوتبال به بالاترین درجه تاثیرگذاری برسد. چرا نتواند؟ مگر محبوب‌ترین ورزش دنیا نیست؟



می‌شود و مهم‌ترین بازیکن در تیم پدیده‌ها مسعوت اوپزل است که گفته می‌شود چند تیم بزرگ اروپا حالا به دنبال جذب او هستند.



انگلیس یا برزیل یا آرژانتین با درخشش این ستاره‌ها، در فینال جام حاضر شوند. در تیم بهترین‌ها نیز اشنانیدر و فورلان و اشتایگر دیده می‌شود و مهم‌ترین بازیکن در تیم پدیده‌ها مسعوت اوپزل است که گفته می‌شود چند تیم بزرگ اروپا حالا به دنبال جذب او هستند.



است حتی رنگ نیمه‌نهایی جام جهانی را هم ندیده‌اند و با شکست مقابل آلمان، این انتظار حداقل ۲۴ساله شد. روزنامه اوله روی همین موضوع دست گذاشته و با عکسی زیبا که هواداران غم‌زده آرژانتین را مقابل اتوبوس مارادونا و تیمش نشان می‌دهد، سوال کرده

«پس کی اینها جشن خواهند گرفت؟» این پرسش همراه شده با آماری که نشان می‌دهد در جام جهانی ۲۰۱۰، ۶۰ درصد از مردم آرژانتین منتظر قهرمانی تیم‌شان بودند که این آمار ۲۰ درصد نسبت به جام جهانی قبلی افزایش یافته بود اما در عمل همان اتفاق رخ داد و آلمان دوباره در یک‌چهارم نهایی آرژانتین را حذف کرد.

● **به تو افتخار می‌کنیم**
مورگن پست – آلمان: روزنامه چاپ هامبورگ در ابتکاری جالب جلد خود را به تحسین تیم ملی کشورش اختصاص داده است. در این طرح چهره تک‌تک بازیکنان ترکیب اصلی آلمان در قالب یک حرف دیده می‌شود. تیتیر اصلی مورگن پست این است: «ما به تو خیلی افتخار می‌کنیم.» منظور از تو در این جمله، تیم ملی آلمان است که باعث غرور مردم و مطبوعات این کشور شده و فردا در صورت پیروزی مقابل اسپانیا، به جوان‌ترین تیم تاریخ خود راهی فینال جام جهانی خواهد شد.

● **مسی: حالم واقعاً بد است**
لیونل مسی ستاره تیم ملی آرژانتین برای اولین بار پس از شکست چهار بر صفر آرژانتین و تحقیر این تیم مقابل آلمان، زبان گشوده و از احساساتش صحبت کرده است. مسی در وب‌سایت شخصی خود در تن سنت، کمپانی چینی‌ای که با این ستاره قرارداد تبلیغاتی دارد، از هواداران تیم ملی آرژانتین عذرخواهی کرده و اعلام کرده لحظات بسیار سختی را پشت سر می‌گذارد. مسی در این رابطه نوشت: «حالم واقعاً بد است. می‌خواهم به خانه بازگردم. ما مقابل آلمان اصلاً خوب بازی نکردیم و باید از ابتدا شروع کنیم. از حمایت شما تشکر می‌کنم…» این ستاره آرژانتینی در ادامه به این دلیل که تیمش نتوانسته به مراحل بالاتر جام صعود کند نیز عذرخواهی کرد و نوشت: «ما نتوانستیم توقعات بسیاری از هواداران‌مان را برآورده سازیم.»

● **دی‌استفانو در تولد ۸۴ سالگی: کادوی تولد؟ قهرمانی اسپانیا**
الفردو دی‌استفانو پیشکسوت باشگاه رئال مادرید ۸۴ ساله شد. او در دفتر روزنامه مارکا، تولد ۸۴ سالگی‌اش را جشن گرفت و در حالی که شمع ۸۴ سالگی‌اش را فوت می‌کرد، تنها یک آرزو را بر زبان آورد. دی‌استفانو گفت: «امیدوارم اسپانیا قهرمان جام جهانی شود.» رئیس افتخاری باشگاه مادریدی امیدوار است ماتادورها بتوانند با پیروزی در مرحله نیمه‌نهایی جام جهانی، خود را به فینال این رقابت‌ها برسانند و در صحبت‌هایی در مورد سرعت و عزم راسخ آلمانی‌ها هشدار داده است.